

Jeg synes også, det er værd at understrege, at vores CO₂-afgifter ud over at have en adfærdsregulerende virkning selvfølgelig også har en virkning på den tekniske udvikling på området og dermed også er med til at fremme eksport af både hardware og software på området.

At afgifterne i sig selv betegnes som bureaukratiske, er der et par årsager til og bl.a. den, at arbejdsgiversiden på lovgivningstidspunktet ikke var indstillet på overhovedet at drøfte det. Det kunne være, at det kunne have forenklet hele sagen en del. Ud over det er der også tale om, at der virkelig er taget hensyn til de enkelte virksomhedsgrene, således at der også er et højt element af retfærdighed i det.

Desuden må man selvfølgelig sige, at forslaget er alt for omfattende. En total afskaffelse er hverken rimelig eller forsvarlig. Som jeg har sagt, er det urimeligt i forhold til vores nationale ansvar og uforsvarligt, fordi forslagsstillerne ikke siger noget om, hvor, hvordan og hvor meget CO₂ der alternativt skal fjernes andre steder end i Danmark. Man har heller ikke, som ministeren også var inde på, et forslag til en måde at administrere det på eller til nogle spilleregler, som vi kan henholde os til.

Ministeren har også været inde på, at tidspunktet er forkert, og det mener jeg bestemt også, det er i forhold til klimakonferencen i Kyoto, som er nært forestående. Jeg tror, at emnet og måske også de muligheder, der kan være for at lave spilleregler på området, bliver taget op her.

Endelig kunne man, som forslagsstillerne måske også har gjort, skele til USA's oplæg til Kyotokonferencen, et oplæg, som helt klart er dikteret af industri- og olielobbyen i USA under mottoet »Lots of pain, no gain«. Det er et udsagn, men det er ikke nødvendigvis nogen sandhed.

I forlængelse af det synes jeg også, det er værd at bemærke sig, at John Browne, som er chef for BP, et af verdens største olieselskaber, helt klart erkender nødvendigheden af, at der foregår en politik i industrilandene, hvor man har en CO₂-begrænsning inde i billedet, og han lægger heller ikke skjul på, at han peger på en dansk model som et anvendeligt middel netop på grund af de fleksible muligheder, som vi har bygget ind i den over for de forskellige erhvervstyper.

Kort og godt må jeg på Socialdemokratiets vegne betegne dette forslag som en lidt for nem måde at løse et problem på. Selve princippet

med joint implementation kan vi ligesom ministeren tilslutte os. Det er ikke et princip, som vi fraskriver os overhovedet, og heller ikke at drøfte det, men vi forudsætter i hvert fald, at drøftelsen foregår på det rette tidspunkt og på de rette præmisser.

Som tingene ligger i øjeblikket, må jeg konstatere, at ingen af de to ting, hverken tidspunktet eller præmisserne, er til stede, så derfor må jeg på Socialdemokratiets vegne sige, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Hans Christian Schmidt (V):

Forslaget omhandler både en fjernelse af CO₂-afgifterne og indførelsen af joint implementation.

Først til de grønne afgifter. Da de såkaldte grønne afgifter i sin tid blev indført, var det med sigte på at gavne miljøet uden at skade konkurrenceevnen, nemlig ved at en del af afgiftskronerne skulle føres tilbage til erhvervslivet som kompensation. Men regeringen overså i denne forbindelse flere forhold.

For det første blev den enkelte virksomheds konkurrenceevne stærkt forringet, selv om branchen under ét i teorien ville få alle pengene tilbage. For det andet har mange virksomheder allerede iværksat de nødvendige energibesparende tiltag og kan derfor ikke få gavn af tilbagebetalingen, der først og fremmest gives som tilskud til miljøinvesteringer. Endelig er ansøgningsprocedureren for at få de berømte tilskud så tung og bureaukratisk, at rigtig mange virksomheder helt har opgivet at få del i midlerne.

Faktum er i hvert fald, at mindst 600-700 mio. kr. ikke er blevet ført tilbage til erhvervslivet. Resultatet har været, at konkurrenceevnen er blevet kraftigt forværret til skade for dansk produktion og beskæftigelse.

Beregninger viser, at de grønne afgifter i 1998 samlet vil koste dansk erhvervsliv ca. 30 mia. kr. Hertil kommer, at vi ved en ensidig national indsats kun opnår, at dansk produktion flytter til udlandet. Adskillige firmaer er allerede flyttet til områder, hvor man ikke skal lægge penge til side til grønne afgifter.

Regeringens sololøb med hensyn til de såkaldte grønne afgifter er således en fiasko, der egentlig er til større gene for miljøet, end det er til gavn. Ikke nok med at produktionen flytter til udlandet, hvor det er billigere at forurene, regeringen har også sørget for, at de mest forurenende virksomheder i Danmark slipper billigst. For eksempel er afgiften på